

Herman Brusselmans

Zeik en de moord op
de poetsvrouw van
Hugo Claus

2015 Prometheus Amsterdam

I

Commissaris Übertrut van de Gentse Moordbrigade was in vol ornaat, en z'n inspecteurs Zeik, El Bazaz, Compas en Broekgat ook. Ze werden verwacht in de grote zaal van het stadhuis, waar met inbegrip van een receptie afscheid genomen zou worden van hoofdcommissaris Jozef Persuadee, die met pensioen ging. Eerst had Übertrut gehoopt dat hij de hoofdcommissaris zou opvolgen, maar hij wist dat die hoop zo goed als ijdel was, want de zwager van Persuadee, commissaris Impelpees van de Gentse Verkeersbrigade, zou natuurlijk voorrang krijgen. En zo was het van hogerhand beslist: Impelpees zou Persuadee opvolgen, en Übertrut kon Impelpees nu nog minder uitstaan dan vroeger, toen Übertrut ook al vond dat Impelpees een omhooggevallen niksnut was, die als hoofd van de Verkeersbrigade niet eens het onderscheid wist tussen een file en twee achter elkaar geparkeerde auto's. Onder zijn beleid waren er niet alleen veel meer files maar stonden er ook veel meer auto's achter elkaar geparkeerd. Volgens Impelpees kwam dat omdat er steeds meer auto's waren, volgens Übertrut kwam dat omdat Impelpees een homo was met X-benen. Zelf was Übertrut een hetero die geen seks meer had en maar over één arm beschikte, en zo iemand, redeneerde hij, staat toch veel sporten hoger op de ladder dan een homo met X-benen?

Inspecteur Jean-Pierre Zeik had geen zin in de receptie en de feestelijkheid. Hij liep al een tijdje nerveus en niet op z'n gemak rond omdat de Moordbrigade maar geen nieuwe moord voor de kiezen kreeg. De laatste dateerde van zes weken geleden, toen twee meisjes waren vermoord, en Zeik en z'n collega's keurig hadden uitgevogeld dat de dader een Italiaanse inwijkeling was die nu veilig achter de tralies zat. Zes weken zonder moord! Een eeuwigheid! Zeik zou niet zover gaan om iedere toevallige voorbijganger aan te raden om 'ns een moord te plegen, zodat de Moordbrigade weer aan het werk kon, maar veel scheelde het niet. Z'n job was zeer belangrijk in z'n leven, mede omdat hij na twee mislukte huwelijken, met Rita en Sonja, geen trek meer had in vrouwen, en mede omdat hij z'n hobby's – drummen, op de boksbal slaan, pingpongen en spelen met z'n miniatuurtreintjes uit de zeventiende eeuw – zo beu was als een loopneus, en mede omdat hij weinig vrienden had om tijd mee door te brengen. Eigenlijk waren z'n enige twee vrienden z'n collega Mohamed El Bazaz, de eerste allochtoonse politie-inspecteur in Europa, en bakker De Smaele, die het chocoladen bovenlaagje op taarten soms stiekem verving door gestold vocht uit de anus van een schaap. Nee, dacht Zeik, een feest in het stadhuis, dat is wel het laatste waar ik zin in heb.

Dan voelde inspecteur Mohamed El Bazaz zich een stuk beter in z'n sas, ook al omdat hij de nacht ervoor eens lekker geneukt had. Hij had de vrouw ontmoet in bar Le Coucerolle in de Gentse uitgaansbuurt Klein Turkije. El Bazaz zat op een kruk op z'n gemakje een whisky te nuttigen toen het mokkel op de barkruk naast de zijne kwam geklauterd. Zou het een prostituee zijn? vroeg El Bazaz zich eerst af, maar hij besloot bijna meteen: welneen, prostituees zijn doorgaans wel groter dan een meter twintig,

plus, hij had ineens wel zin in een sekspartijtje met een vrouwelijke dwerg. Hij zei dan ook: 'Zo, krullenbol, mag jij zo laat alleen in de kroeg zitten van je mammi en pappie?'

'Ik ben vierendertig,' zei de vrouw.

'Dat zou je niet zeggen,' zei El Bazaz, 'met je frisse gezichtje, je fraaie oortjes en je kleine voetjes.' Hij vroeg of ze wat van hem wilde drinken. 'Een wodka puur,' zei ze.

'Zo zo, een wodka drinkertje,' zei El Bazaz, 'niet mis, zeker niet mis.' Hij bestelde er een bij barman Pierre. 'Hoe heet je?' vroeg hij.

'Bernardine,' zei ze.

'Bernardine...' zei El Bazaz. 'Dat is de mooiste naam die ik gehoord heb sinds die van m'n belastingcontroleur, die Jean-Postiche heet. Franse namen, ik ben er dol op. Op het Frans tout court eigenlijk. Zullen we trouwens Frans spreken? M'n Frans is behoorlijk maar ik wil het nog opkrikken, verbeteren en amelioreren.'

'Ik ken geen woord Frans zo groot als een grizzlybeer,' zei Bernardine. 'Ben jij overigens niet een soort van buitenlander?'

'Ik ben van Marokkaanse afkomst,' zei hij, 'je weet wel, dat land met Allah, couscous, Ali Baba en de zestig rovers en al die onnozelheden. Maar ik ben diep vanbinnen zo Vlaams als jij en je konijn.'

'Ik heb geen konijn.'

'Jij en je poes?'

'Ik heb geen poes.'

'Jij en je Duitse herder?'

'Ik heb geen hond.'

'Enfin, ik bedoel maar dat ik heel Vlaams ben. Zo bijvoorbeeld val ik praktisch alleen op Vlaamse vrouwen. En daarom deze simpele vraag: zullen we gaan neuken?'

'Ja, oké,' zei Bernardine. Ze dronken hun glas leeg, El

Bazaz betaalde met pasmunt aan Pierre, en ze vertrokken naar de kamer van El Bazaz, niet ver daarvandaan in de binnenstad. Omdat Bernardine zulke kleine kleertjes aanhad duurde het niet lang eer ze uitgetkleed was, en ook El Bazaz stond al snel naakt voor haar. Toen volgde de stomendste vrijpartij die El Bazaz, nochtans een ervaren rondneuker, ooit had meegemaakt. Nadat hij voor de vierde keer was klaargekomen dacht hij: op den duur zou je alleen nog seks willen met dwergen. Akkoord, Bernardine stonk uit haar hol, uit haar bek, en uit al haar andere gaten, waaronder minstens driekwart van haar poriën, maar wat betekent een beetje stank voor een echte vent als hij vier keer kan klaarkomen binnen de drie uur? Toen Bernardine na de seks een verhaal wilde afsteken over de frustraties waar zo'n kleine gestalte voor zorgt, dacht El Bazaz: leuteren doe je maar in iemand anders z'n vrije tijd, en met de verzekering dat hij de volgende ochtend vroeg op moest werkte hij het scharminkel naar buiten. Maar hij moest toegeven dat de seksuele omgang hem een goed humeur had bezorgd dat misschien wel een dag of twee zou standhouden.

Selma Compas was eveneens in geen kwaai bui, want ze was verliefd. Haar nieuwe oogappel was Henry Bickenbok, een uitvinder dan nog. Iets substantieels had hij nog niet uitgevonden, maar in haar verliefdheid was Compas er zeker van dat Henry ooit nog wel eens de wereld zou verbazen. Een mooie man was hij niet, met die kale kop, die rinocerosneus, die oren als bijzettafels, en die te laaghangende adamsappel, maar voor het eerst in haar leven gokte Compas erop dat ware schoonheid vanbinnen zat, en inderdaad vond ze Henry voorlopig een intelligente, geestige, goedgebekte en zachtaardige vent. Ze was nog niet naar bed geweest met hem in de ware zin van het

woord, maar dat zou er toch wel eens van komen, zo nam ze aan. Hoe dan ook voelde ze vlinders in haar buik, en dat straalde ze uit ook.

Ivo Broekgat had net zo goed redenen tot blijdschap. Ten eerste, hij was volledig over z'n verliefdheid op Selma Compas heen en belangrijker nog, hij haatte haar niet eens meer. Ten tweede, z'n broer, de ongelooflijk irritante mongool Freddy, was gestorven. Een nadeel daaraan was wel dat Broekgat nu geen nieuw materiaal zou krijgen om te gebruiken in de roman waaraan hij ooit zou beginnen, eerst getiteld *Freddy de mongool*, maar sinds twee weken, net na Freddy's ongeval, getiteld *Wijlen Freddy de mongool*. Het ongeval bestond erin dat Freddy ontsnapt was aan de aandacht van vader en moeder Broekgat, het huis was ontvlucht, en op zoek ging naar een rijdende trein om die met één forse kopstoot tot stoppen te brengen. Het gevolg laat zich raden. Freddy in duizend snippers. Het was nog een heel werk om z'n lijk bij elkaar te vegen. 'Waarom toch, waarom toch wilde hij die trein tegenhouden?' vroeg moeder Broekgat zich telkens weer af.

'Jij gaat je godverdomme nog afvragen ook,' zei haar man, 'waarom een mongool iets doet of niet doet. Het was een debiel, vergeet dat nu toch 'ns niet.'

'Hij was m'n zoon, en ik hield van hem,' snikte moeder Broekgat.

'Ja, ik hield ook van hem,' mompelde vader Broekgat, 'net zoals ik houd van een wespennest in m'n onderbroek.'

Daar voegde Ivo Broekgat aan toe: 'En ik hield van hem zoals van een broer die beter prenataal was opgegeten door baarmoedervliegjes.' Daar moest z'n moeder zo van huilen dat z'n vader haar een serieuze klap tegen haar smoel moest geven om haar weer in haar normale doen te krijgen.

‘Inspecteurs,’ zei Übertrut, ‘het is van de killemandzjaro gefiebel, maar we kunnen niet anders dan naar het stadhuis gaan. Gedraag jullie als Andorra tijdens vredes-tijd en niet alle kaasbrokjes opeten of de haas is in z’n handvest geknakt.’ Vooral Compas vond de manier waarop Übertrut zich uitdrukte nog altijd vreemd, hoewel het volgens haar uitgesloten was dat hij ooit nog op een door-deweekse manier zou praten. Compas was er zeker van dat Übertrut simpelweg compleet getikt was, en waarom men hem in z’n functie aanhield, het was haar een tijd lang een raadsel geweest. Wat geen raadsel was, was dat hij het niet tot nieuwe hoofdcommissaris had geschopt, want de oom van Compas, burgemeester Klimmermans, had haar verzekerd dat hij nog liever een zieltogende analfabeet met omgekeerde dyslexie en een etterende wond onder z’n tong tot hoofdcommissaris zou benoemen dan Übertrut.

‘Daarmee is het raadsel niet opgelost,’ had Compas tegen haar oom gezegd, ‘waarom hij commissaris is kunnen worden en het ook blijft.’

‘Hij is commissaris kunnen worden,’ zei Klimmermans, ‘omdat een uitgeweken Duitser met één arm goed staat op het cv van een stad, en hij blijft het omdat z’n Moordbrigade, weliswaar niet dankzij hem maar dankzij z’n ondergeschikten, alle moorden oplost die er in het Gentse worden gepleegd.’

Tja, had Compas gedacht, laat die gek dan maar commissaris blijven, wat kan het mij verdommen.

Met z’n vijven verlieten ze het politiekantoor en ze overbruggen de kleine afstand naar het stadhuis. In de grote zaal waren reeds vele mensen verenigd, en de vijf graaiden elk een glas witte wijn van het dienbord waarmee een meisje in een zwart jurkje en daarover een witte schort rondliep. Zeik stak een sigaret op. Tot degenen die hij her-

kende behoorden onder meer: een aantal inspecteurs van de Verkeersbrigade, een aantal van de Zedenbrigade, een aantal van de Fraudebrigade, een aantal van de Diefstalbrigade, een aantal geüniformeerden, en een aantal van Personeelszaken, onder wie de secretaresse Patty Van Sweefelt, met wie Zeik ooit een onprettige discussie had over paardenvijgen, en die discussie bleef maar duren, tot Zeik op den duur zei: 'Steek jij die paardenvijgen maar in je bruine scheur.' Dat had Patty hem niet in dank afgenomen en sindsdien zei ze geen goeiendag meer tegen hem, wat Zeik zoveel interesseerde als een aardappelmes in z'n linkertestikel.

Compas liep naar haar oom, burgemeester Klimmermans, een dikke man met een rooie kop, van het zuipen, van de cholesterol, van de dichtgeslibde aders, en ook omdat z'n moeder ook al zo'n rooie kop had, en z'n zus, de moeder van Compas ook. Compas gaf Klimmermans een kus op de wang en zei: 'Hoe gaat het, oom?'

'Geen klagen, kind, geen klagen,' zei Klimmermans, 'al ben ik vannacht drie keer uit m'n bed moeten komen, twee keer om te plassen en twee keer om te kakken.'

'Dat zijn vier keer,' zei Compas.

'Is dat zo?' zei Klimmermans. 'Geen wonder dat ik één keer in m'n bed heb gekakt.'

'Geef je zo meteen een toespraak, oom?' vroeg Compas.

'Dat is de bedoeling,' zei de burgemeester. 'Eerst ik, dan geef ik het woord aan Persuadee, en ten slotte mag ook Impelpees z'n woordje doen. Wat zou die gaan zeggen? Hij kan met moeite z'n eigen naam schrijven, maar ja, Persuadee is z'n zwager, en ik en degenen boven mij in de provinciale raad hebben nu eenmaal voor hem gekozen. Jij ziet er goed uit, kind. Je bent altijd al een mooi

meisje geweest, twee druppels water je moeder. Ik had met haar moeten trouwen, en niet je vader. In dat geval was je mijn zoon geweest.'

'Je dochter,' zei Compas.

'Hoe dan ook zou ik liever een zoon gehad hebben,' zei Klimmermans.

'Plus,' zei Compas, 'je had niet met m'n moeder kunnen trouwen, want ze is je zus.'

'Nu je het zegt. Ik vergeet dat altijd. Maar zoals je weet heeft m'n eigen vrouw, Sidonie zaliger, nooit kinderen kunnen krijgen. Dat kwam omdat haar eierstokken niet in de juiste volgorde stonden. Ja, die Sidonie, dat was een gevalletje. Ik herinner me nog goed hoe ze in 1943, nu ook al achttien jaar geleden, een kikvors in de open bek van een slapende Duitser gooide, en toen...'

'Excuseer, oom,' zei Compas, die geen zin had in weer een oorlogsverhaal van Klimmermans, 'ik zie ginder een vriendin, Paula Van Ecke van de Diefstalbrigade.'

'Goed, mijn kind,' zei Klimmermans, 'ga maar naar Paula. Maar niet tongzoenen met haar in het openbaar.' Compas ging helemaal niet naar Paula Van Ecke, want ze kon die trut niet horen of ruiken. Wel ging ze naar het toilet om te checken of haar maandstonden al doorgebroken waren.

Zeik was in gesprek met Marcel Latyn, de adjudant die de samenwerking van de geüniformeerden van de verschillende Brigades leidde, en met dokter Werner Lakvoet, de patholoog-anatoom. Die zei: 'Tijdje geleden dat we nog een moord hebben gehad. Een moordonderzoek vind ik altijd leuk.'

'Ja, het begint te kriebelen,' zei Zeik. 'Er mag wel eens wat gebeuren, al is het een minnaar die z'n minnares doodsteekt nadat hij haar betrapt had met een albino uit West-Vlaanderen.'